

Minulý 3. díl povídání o domě č. 60 v Ostravské ulici, o domě, na jehož místě dnes stojí Penny market, jsme ukončili tím, že tady do něj Hoppovi přestěhovali svůj krámeček z čísla 62. Bylo to na poč. 50. let. Tehdy už obchod patřil družstvu Budoucnost. **Ant. Hopp** se totiž v r. 1949 tak zvaně „dobrovolně“ vzdal živnosti. Dokládá to dopis Ant. Hoppa z 2. 11. 1949. Zaslal ho ONV v Novém Jičíně: **„Oznámení o ponechání živnosti obchodu smíšeným zbožím v klidu“**. Oznámení se týkalo ještě č. 62 a píše se v něm: **„Oznamuji zdvořile, že dnem 1. listopadu 1949 ponechávám svou živnost obchod smíšeným zbožím dle živnostenského listu ze dne 27. února 1936..... v klidu následkem předání Budoucnosti Ostrava a prosím, aby v tomto byl vyrozuměn ONV – Finanční referát v Novém Jičíně.“**

Vzápětí Ústřední spotřební a výrobní družstvo Budoucnost Ostrava zaslalo na ONV Nový Jičín žádost o zachování prodejny smíšeným zbožím v Příboře. Až v květnu 1950 – to už byl obchod přestěhován do č. 60 – okresní národní výbor vydal výměr **„O zániku živnostenského oprávnění“**. Vyhověl tak „žádosti“ A. Hoppa. Bývalý živnostník Anton Hopp pracoval pár měsíců v družstvu jako vedoucí pekárny, pak ale šel ke dráze, kde si udělal zkoušky na jízdu motorovým vlakem. Tato práce mu ale byla posléze zakázána (byl živnostníkem, tudíž nespolehlivým), a tak šel pracovat do pekárny k Horylům. Odtud odešel do autodílny do Jednoty k panu Čapkovi, odtud do rozvodny jako strážný, pak do Tatry Příbor do úpravny materiálu. Nikdy už nebyl tak spokojen, jako když býval živnostníkem a pekařem ve svém. V 62 letech zemřel (1971).

Jeho žena **Marie Hoppová** v krámku zůstala - č. 60. Nebyla majitelkou, ale od r. 1950 prodejnu smíšeným zbožím vedla. Tehdy ještě v Příboře nebyla žádná samoobsluha. Společně s ní v krámku č. 60 prodávaly paní Linartová a Remešová. Po nich přišly další prodavačky, např. Marie Mužná, kterou známe z č. 46 (květinářství, pak zelinářství, před tím obchod Lamberta Marka), nebo v r. 1970 paní Strakošová **„Paní Hoppová byla menší paní, kulatější, hodná, velice úslužná, vyhověla každému přání, byla stoprocentní obchodníci,“** říkají ti, kteří si na tuto dobu vzpomínají, **„kmitala v obchodě od rána od večera.“** Otevírala oficiálně v osm, ale většinou byla v obchodě už v pět. Musela vážit, balit. Ráno si navíc chodili pro svačinu chlapi z příbořských továren. Paní Hoppové často pomáhala tehdy dospívající dcera Ludmila a někdy i malinká Marie. Obě si vzpomínají, že si jako děvčata maminky příliš neužila. Potvrzují slova pamětníků: **maminka Hoppová krámkem doslova žila!** Děvčata – hlavně o prázdninách - s lítostí myslela na své spolužáky, kteří celé léto trávili u Lubiny, a ony ne. Musely pomáhat v obchodě....

Na paní Hoppovou si pamatuje i Lubomír Loukotka. Když se v r. 1955 oženil, nastěhoval se do Ostravské ulice a k Hoppovým chodil na nákupy. **„Paní Marie balila téměř všechno zboží do kornoutů a říkávala vždycky tolik a tolik korun padesát haléřů, ne haléřů – zvláštní, nikdo jiný to takhle v Příboře neříkal,“** vzpomíná pan Loukotka.

V obchodě (dříve č. 62, potom č. 60) bylo k dostání klasické zboží jako ve všech smíšených obchodech - konzervy, likéry, mouka, cukr, kandl, pendrek, kačí mýdlo – škrobové barevné tabulky za 20 haléřů, pivo, minerálky, škvarené sádlo a máslo v blocích. Máslo bývalo solené, krájelo se nožem a balilo do papíru, z kterého se dělal jakýsi ranec. Zboží se prodávalo na váhu. Nejhorší byl kostkový cukr. **„Bolely z něj ruce, protože kostky se špatně nabíraly. Vážily se ale třeba i bonbony,“** vzpomíná dcera Ludmila. Dobře šly na odbyt tzv. modré fialky, drops bonbony ve tvaru květu fialky. Barvily jazyk domodra a vypadaly jako skleněné. V 50. letech se ale hodně prodávaly také vlašské ořechy (za války jich totiž nebylo), brynza, zákusky, vynikající čokoláda s pomerančovou kůrou. Běžné zboží se dováželo co tři dny, velké zboží 1x za týden a trvanlivé 1x za 14 dní.

V 50. letech se domy se živnostmi znárodnily. Dům č. 60 byl v té době ale plně obydlen nájemníky, a tak zůstal ve vlastnictví Hoppových. přesto o něj museli **„bojovat“**. (viz 5. část)

K domu patřil i dvůr a pozemek se zahradou o ploše 1011 m². Později Hoppovi část pozemku uvolnili mateřské školce (stála tam do r. 2002). Ve dvoře se prodávaly brambory, ale také kapři a vánoční stromky. Kapry prodávala paní Marie i s prodavačkami v bývalé prádelně. Její manžel ženám nosil horkou vodu v hrncích, aby si mohly ohřívat ruce.

Ve dvoře se také konávaly výstavy drobného zvířectva organizace chovatelů.

V jedné části zahrady byla hluboká studna dobře zásobená vodou. Když někde v Příboře netekla voda, posloužila tato studna. Nikdy nevysychala. Byla dlouhá léta jakousi zálohou pro Příbor. Zmizela až se stavbou marketu.

V r. 1957 obchod přešel pod Pramen Nový Jičín. Prodejna měla rozlohu 42 m², sklad 13 m², celkem 55 m².

Zdroj: Muzeum Novojičín

Zpracovala v roce 2011: Mgr. Irena Nedomová, Local TV Příbor, e-mail: televize-pribor@seznam.cz, tel. 776 725 909

Zdroje: Státní okresní archiv Nový Jičín. Archiv Mgr. L. Loukotky.

Děkuji za pomoc při objasňování souvislostí M. Karlíkové, H. Branžovské, L. Anlaufové, M. Kellerové, J. Simperovi.